

«Με δύναμη από την Κηφισιά»

του Δημήτρη Κεχαΐδη και της Ελένης Χαβιαρά από το Θέατρο Ενα
Σκηνοθεσία: Μαρία Μανναρίδου - Καρσερά. **Σκηνικά/κοστούμια:** Λάκης Γενεθλής.
Φωτισμός: Αντρέας Χριστοδουλίδης, Κυριάκος Αλλαγιώτης. **Παίζουν:** Μέλανη Στέλιου, Ελια Ιωαννίδου, Χριστίνα Χριστόφια, Ειρήνη Κωνσταντίνου.

ΠΟΤΕ δεν ήμουν οπαδός κάποιου συγκεκριμένου θεατρικού είδους. Εχω, βέβαια, όπως όλοι, έργα αγαπημένα μέχρι τέτοιο βαθμό που η απλή θέασή τους αποκτά για μένα διαστάσεις δημιουργικής πράξης. Αλλά σ' ό,τι αφορά το είδος, ανήκω στην κατηγορία παμφάγων θεατών. Ασφαλώς ούτε το έργο ούτε το είδος αποτελούν εγγύηση ή άλλοθι για μια παράσταση. Εχουμε δει να βυθίζονται μεγαθήρια θεατρικής λογοτεχνίας και να επιπλέουν προχειρογραμμένες βαρκούλες, επειδή μόνο η δοκιμασία της σκηνης μπορεί να μετρήσει τα «ποσοστά θεατρικότητας» μιας παράστασης. Κοινότοπος ο πρόλογός μου και -προς Θεού- δεν σημαίνει πως ο χαρακτηρισμός «προχειρογραμμένο» μπορεί να αφορά το «Με δύναμη από την Κηφισιά» του Δημήτρη Κεχαΐδη και της Ελένης Χαβιαρά που (προτρέχοντας) καλά άντεξε τη σκηνική δοκιμασία. Απλώς και οι δυο φετινές παραγωγές του Ενα -«Το πονηρό πνεύμα» του Ν. Κόουαρντ και τώρα το «Με δύναμη...»- βασίζονται σε έργα από την πλατιά κατηγορία των «ευχάριστων». Αν λοιπόν σκεφτούμε με στερεότυπα, θα πούμε ότι η χρονιά για το θίασο είναι ασφαλής, μακριά από δύσκολες εξεζητημένες ρεπερτοριακές επιλογές. Αν όμως φανούμε απελευθερωμένοι από απαιτητικό σνομπισμό θα παραδεχτούμε πως το «ποσοστό θεατρικότητας» είναι ψηλό στη σκηνοθετημένη από τη Μαρία Καρσερά καινούργια δουλειά του Ενα.

Σχεδόν δυο σίγουρα ατού: την πετυχημένη επιλογή των γυναικείων τύπων και το εύστοχο, γρήγορο, έντονο, αστείο λόγο. Φυσικός στόχος της Μαρίας Καρσερά που σκηνοθέτησε το έργο, η πλήρης αξιοποίηση και των δυο. Το αρχέγονο της γυναίκας-μαχήτριας του αιώνιου αγώνα, όπου ο άνδρας είναι ο αντίπαλος και το έπαθλο, ο θύτης και το θύμα, διασπάται σε τέσσερις καλογραμμένους χαρακτήρες, η σύγκριση και η σύγκρουση των οποίων δημιουργούν τη δραματική κίνηση του έργου.

Για την παθιασμένη Αλέκα ο σκοπός του έρωτα αγιάζει όλα τα μέσα και η Μέλανη Στέλιου κάνει την ηρωίδα της μονομανή στις διεκδικήσεις της και συγχωρητική στον εαυτό της. Η ηθοποιός καλά κρατάει το κέντρο

της παράστασης μεταξύ δύο ακραίων περιπτώσεων: της ζαλισμένης από αυτοσχέδιο ρομαντισμό Μάρως (Ειρήνη Κωνσταντίνου) και της νευρωτικής με ποικίλες φοβίες Φωτεινής (Χριστίνα Χριστόφια). Η Ειρήνη Κωνσταντίνου ούτε στιγμή δεν παραβιάζει το τρανς της ονειροπαρμένης της ηρωίδας και, όπως πάντα, χρησιμοποιεί με αυτοκυριαρχία το σώμα και το πρόσωπο της ως μέσα έκφρασης. Η Χριστίνα Χριστόφια έχει ίσως τον πιο κωμικό ρόλο της παράστασης. Η μανία καταδίωξης και η τάση φυγής της Φωτεινής της (με την Ταϊλάνδη να γίνεται κάτι σαν τη Μόσχα των τσεχοφικών τριών αδελφών) γίνονται τα μόνιμα κωμικά μοτίβα της παράστασης. Απλώς η απόφαση της σκηνοθέτιδας να κρατήσει την τρέλα αυτής της ηρωίδας σε χαμηλό τόνο απαιτεί από την ηθοποιό να παγώνει το βλέμμα και το πρόσωπο της, να συγκρατεί τη φωνή και την κίνησή της, να ανοίγει δικό της δρόμο μέσα από τους παροξυσμούς των φιλενάδων της, κάτι που η Χριστόφια το κάνει με κωμική αυτοσυγκέντρωση. Η κόρη της Αλέκας, Ηλέκτρα, το μικρό φρικιό της παρέας, γίνεται ο παρουσιαστής, ο σχολιαστής και ο κλόουν της παράστασης. Πολύ δυναμική στις επεμβάσεις της στα δρώμενα και άνετη στις επαφές της με το κοινό, η Ελια Ιωαννίδου κάνει πετυχημένο ντεμπούτο.

Όπως φαίνεται, η μεγάλη έγνοια της Μαρίας Καρσερά ήταν ο λόγος του έργου. Το κείμενο έχει φρενήρη ρυθμό και περίπλοκο σχέδιο, με τους μονολόγους να μπλέκονται σε διάλογο και πάλι να ξεμπλέκονται. Όλες αντεπεξέρχονται των δυσκολιών, παρ' όλο που μερικές φορές ο κόπος τους φαίνεται και το άγχος τους μεταδίδεται στους θεατές, αλλά να μην ξεχνάμε ότι αν κάτι λείπει από το Άλλο Χώρο του Ενα, αυτό είναι ο... χώρος. Οι θεατές σχεδόν μετέχουν στην υποκριτική λειτουργία λόγω αμεσότητας της επαφής με τη «σκηνή». Ετσι το θέλει και ο σκηνογράφος της παράστασης, ο Λάκης Γενεθλής, και κάνει το χώρο ενιαίο. Ευρηματικά κάνει τους θεατές να μπαίνουν από την πόρτα του σκηνικού, ενισχύοντας την εμπλοκή μας στα δρώμενα και τη συμπάθειά μας προς όλη την προσπάθεια. ●